

CAMILLA JÖNSSON

MIRAS HEMLIGHET

Hegas

MIRAS HEMLIGHET

av Camilla Jönsson

Hegas

INNEHÅLL

1. NATTBUSSEN	11
2. MIRA	14
3. MORDET	21
4. ONDA ANINGAR	26
5. SANNINGEN	35
6. VÄNNER	41
7. SVEKET	48
8. TANKAR	55

1. NATTBUSSEN

Första gången jag såg henne var på nattbussen.

Hon satt längst bak. Helt ensam. Lutade pannan mot fönstret och stirrade ut.

Jag satt ett par säten längre fram och såg på henne i smyg.

Bredvid mig satt Manne. Vi hade varit på fest och var på väg hem. Manne hade lutat huvudet bakåt och sov med öppen mun.

Snarkade.

Jag var trött jag med, men ville inte sova

på bussen. Så jag tvingade mig själv att vara vaken.

Tjejen längst bak såg också trött ut. Kanske var hon också på väg hem från en fest.

Hon var snygg. Svart kort hår. Spretigt. Ganska blek. Läpparna var målade i mörkrött.

Det var svårt att låta bli att titta på henne.

Plötsligt vände hon på huvudet. Såg rakt på mig.

Hennes ögon var ljusblå. Som is.

Jag tittade bort. Stötte till Manne med armbågen. Han vaknade med ett ryck.

– Vi ska strax av, sa jag.

Vi klev av bussen. Det var mörkt vid hållplatsen. Regnet hade börjat falla igen och jag frös. Drog jackan hårt omkring mig.

När bussen rullade iväg såg jag henne i bakrutan. Hon hade vänt sig om och tittade på oss. Jag vinkade. Varför vet jag inte. Jag kände henne inte ens.

Hon vinkade inte tillbaka. Inte den gången.

2. MIRA

Veckan gick. Jag tänkte ofta på henne. Försökte minnas hur hon såg ut. Den bleka huden, det svarta håret. De ljusa ögonen som såg rakt på mig.

Jag ville se dem igen, men jag visste inte var jag skulle leta.

Sen blev det lördag igen.

– Ska du med in till stan? frågade Manne. En kompis till Irma ska ha fest.

– Visst, sa jag.

Festen var som vanligt. Jag satt i ett hörn och drack öl. Då och då kom någon förbi och snackade lite. Det var okej. Jag gillar att snacka. Men jag tycker ännu bättre om att få vara i fred.

Någon satte på musik och Irma försökte få mig att dansa. Jag skakade på huvudet.

– Men kom igen då! sa hon.

– Jag har ingen lust, sa jag.

– Äh, skit samma. Irma gick och jag såg hur hon bjöd upp Manne i stället. Han tackade ja. Fast jag vet att han hatar att dansa. Han kan bara inte säga nej till Irma.

Klockan blev halv två. Det var dags att sticka hem. Sista bussen gick om en kvart.

Jag letade efter Manne, men såg honom ingenstans.

Första gången han såg henne var på nattbussen.
Hon satt längst bak. Helt ensam.
Han tittade på henne i smyg.
Hon var snygg. Ganska blek.

Andra gången de sågs fick han veta hennes namn.
Men så hände allt det hemska.
Mordet.
Och misstankarna pekade mot henne.
Mira, den hemlighetsfulla ...

Läs också Vargtimmen –
rysare med novellkänsla av
Camilla Jönsson.

Art nr 432748

ISBN 978-91-7543-274-8

www.hegas.se